

der vil være nok til dem, der kommer efter os. Der vil blive sørget for dem, tænker vi, som er børn af væksten og velfærd!

Spørgsmålet om udviklingen fra velfærdsstat til velfærdssamfund drejer sig således også om at udvide vores opfattelse af lighed og frihed til også at omfatte de ufødte, og gennem folkeoplysning, debat og information er det tvungende nødvendigt at få pirket til det snæversyn og kortsyn, som desværre stadig er en vigtig trend i vores samfund. Men at der alligevel er grund til at være optimist, bevidnes af den stadig større miljøbevidsthed i brede dele af befolkningen, og at mange mennesker faktisk er parate til at yde en indsats til fordel for et bedre miljø.

Hvad angår det tredje problem, drivhuseffekten, vil jeg understrege, at det for Det Radikale Venstre er afgørende, at Danmark går i front både nationalt og internationalt med hensyn til at opstille bindende CO₂-mål. Og vi hilser med tilfredshed, at det omsider er lykkedes at få EU til at konkretisere sine CO₂-mål, og vi ser med en blanding af håb og frygt frem til det globale miljømøde i New York om 1½ måned, hvor temaet også bliver energi og drivhuseffekt.

Hvad angår vores egen CO₂-indsats, vil vi sætte alle sejl til for at nå målet: en 20 procents reduktion af CO₂ inden år 2005, og tilslutte os 25 pct.-målsætningen for år 2010. Og den økonomiske vækst vil sandsynligvis betyde, at det bliver nødvendigt med yderligere tiltag for at sikre en reduktion af CO₂-udslippet.

Og jeg behøver vel ikke at nævne, at for Det Radikale Venstre vil det ikke være uvelkomment at bruge markedsmekanismen til at tvinge produktion og forbrug i retning af større bæredygtighed.

Og grønne afgifter gennemført via både nationale og internationale foranstaltninger er for os at se et nødvendigt redskab i arbejdet for at nå CO₂-målene, men disse redskaber skal selvfølgelig bruges fornuftigt, sådan at den danske konkurrenceevne ikke trues.

I den sammenhæng har regeringen foretaget en række analyser af, hvordan den nuværende CO₂-afgift rammer den danske konkurrenceevne i forskellige virksomheder, og alt tyder på, at den danske konkurrenceevne har det udmærket.

Hvad angår eksempelvis Stålvalseværket, som vi jo alle sammen har været bekymrede for, er vi heldigvis landet på en sådan måde, at CO₂-afgiften for Stålvalseværket kun udgør

omkring 7,3 mio. kr. og ikke, som en ordfører tidligere nævnte, 13 mio. kr.

Det er stadig væk penge, men mange af disse penge vil kunne føres tilbage, ligesom det i det hele taget er tilfældet for CO₂-afgifterne, at de føres tilbage til virksomhederne i form af energitilskud. Der er faktisk ikke nogen af CO₂-afgifterne i den sidste grønne afgiftspakke, der vil ende i statskassen.

Hertil kommer selvfølgelig en kæmpesatsning på udbygningen af den vedvarende energi og på flere energibesparelser, og her er det glædeligt, at det går susende godt på vindmølleområdet.

I den sammenhæng kunne man ønske sig, at det kommer til at gå mindst lige så godt på en række af de andre vedvarende energi-områder, og på den baggrund vil jeg opfordre til, at Energi- og Miljørådet bliver bedt om at se på, hvordan de eksisterende tilskudskroner bruges mest hensigtsmæssigt, for der er ikke brug for hovsæløsninger, men for en langsigtet strategi også for den offentlige tilskuds- og investeringspolitik, så vi når målet: en udbygning af den vedvarende energi med 1 pct. om året frem mod 2030.

Og kulstoppet siger vi tak for. Vores arbejde for at undgå både et Århusværk og et Avedøreværk på kul har heldigvis ikke været forgæves.

Fremover drejer det sig nu om at få en hensigtsmæssig forsyningsstruktur, som gør det muligt at producere el og varme sammen, og mindre enheder og fleksible løsninger kombineret med nye organisationsformer på energimarkedet er nogle af de redskaber, som skal bringes i anvendelse.

Hertil kommer, at den internationale udvikling på energiområdet selvfølgelig vil få konsekvenser for den danske energiforsyning og dens struktur.

Jeg håber derfor, at man i Miljø- og Energiministeriet vil være parat til at opstille forskellige scenarier for, hvorledes liberaliseringen af energimarkedet vil påvirke vore muligheder for at føre en grøn energipolitik. Er der brug for justeringer på forsynings- og distributionssiden? Hvordan indretter vi os, så vi både tilgodeser liberaliseringen og samtidig har en høj miljøprofil på energiområdet? Som led i et sådant analysearbejde vil det være særlig interessant at se på mulighederne for at fremme salget af grøn el.

Lad mig til sidst nævne energipolitikens smertensbarn, nemlig trafikken: